

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół (przewodniczący)

SSN Jacek Błaszczak

SSN Piotr Mirek (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 5 lutego 2020 r.,
w sprawie stwierdzenia nieważności wyroku wdanego wobec **W. U.** przez były
Wojskowy Sąd Rejonowy w S. z dnia 27 kwietnia 1949 r. na sesji wyjazdowej w U.,
sygn. akt Sr (...),
z powodu kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 2 października 2018 r., sygn. akt II Ko (...),

p o s t a n o w i ł

**uchylić zaskarżone postanowienie i na podstawie art. 11 § 1
pkt 7 k.p.k. postępowanie umorzyć.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w S., postanowieniem z dnia 2 października 2018 r., sygn. akt II Ko (...), stwierdził nieważność wyroku byłego Wojskowego Sądu Rejonowego w S. wydanego na sesji wyjazdowej w U. w dniu 27 kwietnia 1949 r. w sprawie o sygn. akt Sr (...), którym W. U. został skazany na karę 3 lat więzienia oraz utratę praw publicznych i obywatelskich na okres roku.

Postanowienie zostało zaskarżone w całości kasacją Prokuratora Generalnego, który zarzucił mu obrazę przepisów postępowania, to jest art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., polegającą na wydaniu zaskarżonego postanowienia, mimo że wcześniej prowadzone postępowanie w tej samej sprawie zastało prawomocnie

zakończone postanowieniem Sądu Okręgowego w K. z dnia 10 listopada 2009 r., sygn. akt III Ko (...), stwierdzającym nieważność wymienionego wyżej wyroku byłego Wojskowego Sądu Rejonowego w S. , co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. Na tej podstawie Prokurator Generalny wniósł uchylenie zaskarżonego postanowienia i umorzenie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację uznać należało za oczywiście zasadną, a to pozwoliło na uwzględnienie jej w całości na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. Rację ma skarżący, że kwestia stwierdzenia nieważności wyroku byłego Wojskowego Sądu Rejonowego w S. wydanego na sesji wyjazdowej w U. w dniu 27 kwietnia 1949 r. w sprawie o sygn. akt Sr (...), którym W. U. został skazany na karę 3 lat więzienia oraz utratę praw publicznych i obywatelskich na okres roku za czyn z art. 87 k.k.w.p. w zw. z art. 86 § 2 k.k.w.p. została już wcześniej prawomocnie rozstrzygnięta postanowieniem Sądu Okręgowego w K.. Nie ulega wątpliwości, że zaskarżone postanowienie Sądu Okręgowego w S. dotyczyło tego samego wyroku byłego Wojskowego Sądu Rejonowego w S. co postanowienie Sądu Okręgowego w K.. Niczego w tym zakresie nie zmienia stwierdzenie oczywistych omyłek pisarskich zawartych w treści orzeczenia tego ostatniego Sądu, które mają charakter pomijalny - błędnie podano datę wydania unieważnianego wyroku (27 kwietnia 1942 r.) i sygn. akt (K (...)). Naruszenie powagi rzeczy osądzonej jest tutaj oczywiste.

Dodać na koniec trzeba, że uwzględnieniu kasacji nie stoi na przeszkodzie wniesienie jej po upływie roku, licząc od dnia wydania zaskarżonego orzeczenia. Przepis art. 524 § 3 k.p.k., zakazujący uwzględnienia wniesionej po tym terminie kasacji na niekorzyść oskarżonego, nie ma zastosowania w realiach niniejszej sprawy. Kasacja Prokuratora Generalnego nie jest kasacją na niekorzyść oskarżonego, gdyż zmierza jedynie do wyeliminowania z obrotu prawnego orzeczenia rozstrzygającego sprawę już prawomocnie rozstrzygniętą, w dodatku w sposób zbieżny z wcześniejszym postanowieniem Sądu Okręgowego w K..

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

